

Μεσημεριάτικο

'Ατμόσφαιρα ἤλεκτρισμοῦ

Παίρνεις τὴν ἔφημερίδα καὶ σὲ παγώνουνε οἱ μαῦροι τίτλοι κι' οἱ φωτογραφίες. Ἀνοίγεις τὸ ραδιόφωνο καὶ λές: Τώρα θ' ἀκούσουμε κι' ἄλλα. Κάθεσαι μὲ μιὰ παρέα, ἢ κουβέντα στρέφεται στὸ ἴδιο θέμα:

—Τὶ θὰ γίνη; Ποῦ πάμε; Τὶ μᾶς περιμένει;

—Τὰ παιδιά στὸ σχολειό, μοῦ λέει ἓνας δάσκαλος, δὲν μποροῦν νὰ συγκεντρωθοῦν. Ὑποπτεύονται, διαισθάνονται, φοβοῦνται. Οἱ ἄνθρωποι στὶς δουλειές τους εἶναι διαρκῶς μὲ τὸ αὐτὶ στημένο ν' ἀκούσουν τὸν ἔφημεριδοπάλη.

—Ναί, ὁ κίνδυνος εἶναι δίπλα μας, τόσο κοντά μας ποῦ μᾶς πνίγει. Κι' ὅμως εἶναι ἀόρατος, εἶναι ἀπιαστος, δὲν εἶναι κάτι τὸ συγκεκριμένο, μὲ σάρκα καὶ ὀστά.

—Νιώθουμε τεράστια συμφέροντα νὰ συγκρούονται, ὑποπτευόμαστε συνομιλίες καὶ διαπλεκτισμούς «μεγάλων», καταλαβαίνουμε πὼς εἴμαστε τὰ πιόνια ἑνὸς πολὺ ἄτιμου παιγνιδιοῦ σκακιοῦ ἀλλά...

—Ἀλλὰ συνεχίζουμε τὶς δουλειές μας, τὶς ἀγοραπωλησιές οἰκοπέδων καὶ συνειδήσεων, συνεχίζουμε νὰ γεμίζουμε τὶς ὥρες μας μὲ τὴν ἴδια ρουτίνα, ἔτσι παθητικά, σὰν νὰ μὴ συμβαίνει τίποτα. Λές κι' ὁ κίνδυνος ἔγινε κι' αὐτὸς μέρος τῆς καθημερινότητάς. Λές κι' ἡ ἀπειλὴ εἶναι πιά κάτι τὸ ἀναπόφευκτο, κι' ἔτσι τὴν περιμένουμε παθητικά, χωρὶς ἀντίσταση καὶ χωρὶς διαμαρτυρία.

Ἐσχάσαμε ὅμως κάτι. Πὼς ἂν ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς δὲν εἶναι παρὰ μιὰ μονάδα ἀσήμαντη, ὅλοι μας μαζί ἀποτελοῦμε ἓνα σύνολο ποῦ τ' ὄνομά του γίνεται ἀποφασιστικὸς παράγοντας στὶς διάφορες καταστάσεις. Γίνεται μιὰ ὁλότητα διόλου εὐκαταφρόνητη, ποῦ δὲν μποροῦν οὔτε νὰ τὴν ἀμφισβητήσουν οὔτε νὰ τὴν παρακάμψουν. Γινόμαστε ὁ λαός.

—Νὰ μὲ συγχωρέσουν οἱ ἀναγνώστες. Σκοπὸς αὐτῆς τῆς στήλης δὲν εἶναι ἡ πολιτικὴ ἀρθρογραφία. Εἶναι ὅμως ἡ ἀντανάκλαση τῆς καθημερινότητάς, σὲ μεσημεριάτικες ὥρες. Καὶ φαίνεται πὼς ὁ φακός μου τὶς τελευταῖες αὐτὲς μέρες γίνεται δέκτης τέτοιων συναισθημάτων, δὴ πὼς αὐτὰ ποῦ περιγράφω: Ἀγωνίας, συγκίνησης, παγωνιάς, ἤλεκτρισμοῦ. Καὶ πρέπει νὰ γίνε-ται πιστεύω γιὰτὶ ἄλλοιῶ-τικά δὲν θὰ πετύχαινε τὸ σκοπὸ του. Μακάρι ὅμως, τὸ εὐχομαί μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, ἢ πραγματικότη-τά νὰ μὲ διαψεύσει.

ΓΛΑΥΚΗ